

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ίαταταί!... βαβαί!... παππαί!...

Π.— Τί τσαμπουνῶς, κενέφη;

Φ.—Ὁ οὐρανὸς ἐθόλωσε, βρονταὶ καὶ μαῦρα νέφη.

Πένθος παντοῦ, ἐρήμωσις, φρικώδης τρικυμία,
ὀλολυγμοί, μνημόσυνα, κυπάρισσοι, μνημεῖα...

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.— Τί γὰ σοῦ πῶ;...τὸ ἔθνος κατεστράφη...

ἐχίδνων τόσοι συριγμοί, σκιαὶ δαιμόνων, τάφοι,
κηδεῖα, ἐπικήδειοι, παππάδων λειτουργίαι,
ἐμφράξεις ἀποτρόπαιοι καὶ κωλυσισεργίαι,

Συλλόγου παραρτήματα μὲ πένθος γύρω γύρω...

Π.—Μίλα καλά, βρε Φασουλῆ, ἀλλέως θὰ σὲ δείρω.

Φ.—Ίδου!.. ἰδου!.. οἱ ἄνεμοι ἐπέρχονται μὲ βίαν
καὶ ἀκούω κόρακος κρωγμὸν καὶ θρηνηφδούντα βύαν,
καὶ βλέπω τὸν Θεόδωρον ὡς μαυροφόρον ψάλτην
καὶ ἐκείνον τὸν Ἰάκωβον τὸν καὶ ἀντεροβγάλην
μὲ μὴ μαχαίρα δίστομη νὰ βγάξῃ τᾶντερά μου
καὶ ἀμέσως δίχως ἄντερα τραβῶ ὅστιν καμαρά μου.

Π.—Τρέμω, πεθαίνω, χάνομαι...

Φ.— ὦ Περικλέτο, κλάψε
καὶ μὲ μπογιᾶ τῶν παππουτσιῶν ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃς βάψῃ.
Μὲ πένθους χρῶμα μελιανὸν τὸ σύμπαν κατεβάρφη,
μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς, τὸ ἔθνος κατεστράφη...

Π.—Λέγε, μωρέ...

Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ;... τοῦ Σπάρταλη τὸ τέρας
ἔξημέρωσε εἰς τὴν βουλήν καὶ πάλιν τοὺς πατέρας.

Παππαριστοφιλόπουλος ἐν πρώτοις συζητεῖται
καὶ ὁ Λεβίδης ἔκραξεν «Ἑλλήνων παῖδες ἴτε»
καὶ ὡς λαβόντας χάριτας καὶ ἄλλους ἀναφέρει,
τὸν Κώτση, Πετεινό, Ροφό, Κατσίκα καὶ Τσαφέρη,
καὶ τὸ Τίς πταίει ἔπειτα διαβάσει τοῦ Τρικουπῆ
καὶ τὸν φωνάζει δυνατὰ προδότῃ καὶ χαλντουπῇ.

Καὶ ὁ Παππαγιαννακόπουλος ξεχάνει τὸ γρασίδι
καὶ εἰς τὸ βῆμ' ἀνέρχεται καὶ τσαμπουνᾷ τὰ ἴδια,
ἀλλ' ἔνστασις προβάλλεται περὶ τῆς ἀπαρτίας
καὶ ἀκούεις κακαρίσματα καὶ ἰαχὰς παντοίας,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, μετὰ πολλὴν θυσίαν
εἰσέρχονται ὅτ' ἀπρακτικά καὶ ὅτ' ἡμερησίαν.

Καὶ γὰρ τὸν Σπάρταλη πολλὰ ὁ Καραπάνος ψάλλει,
ἀλλ' ἀπαρτίας ἔνστασιν ὁ Σάκκης ὑποβάλλει,
καὶ λέγει κάποιος πῶς δουλειὰ δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ,
ἐὰν παρόντες βουλευταὶ δὲν λέγωνται καὶ ἐκεῖνοι,
ποῦ εἰς τὰ παρακείμενα δωμάτια καπνίζουσιν
καὶ ρητορεύουσιν μόνοι των καὶ ἀέρα κοπανίζουν.

Τρίτη λοιπὸν ἀνάγνωσις τοῦ καταλόγου πάλιν
καὶ ἰδοὺ ὁ Κωνσταντιόπουλος εἰς τὴν ἀνεμοζάλην
μὲ τόμον ὀγκωδέστατον ποζάρει καὶ φουσκώνει
καὶ ρίχνεται τοῦ Σπάρταλη καὶ σοῦ τὸν κάνει σκόνῃ.

Καὶ τούτου ἐκ τοῦ βήματος μεθ' ὧραν κατελθόντος
λόγος πολὺς ἐγένετο καὶ ὀρυμαγδὸς καὶ βρόντος,
διότι καὶ ὁ Χατζόπουλος νὰ ὀμιλήσῃ θέλει
καὶ νὰ τοξεύσῃ καὶ αὐτὸς τὰ Πάρθιά του βέλη,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης ἔξαφνα τοῦ ἔκοψε τὴν φόρα,
διότι γὰρ τὸν Σπάρταλη τρεῖς ἔψαλλε ὡς τώρα.

Καὶ ὁ Παππαγιαννακόπουλος μὲ τὴν φωνὴν λιγείαν
εὗρίσκει νέαν ἐμφράξιν καὶ κωλυσισεργίαν

καὶ ὡς θέμα συζητήσιμον καὶ κατεπεῖγον κρίνει,
ἂν ὡς παρόντες βουλευταὶ θὰ γράφονται καὶ ἐκεῖ-
ποῦ ἀναπαύονται μικρὸν ἐντὸς τῶν δωματίων, [νοι,
καὶ αὐτὸ αἰτία γίνεται περιπλοκῶν παντοίων.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, μὲ σκέψιν συζητεῖται
ἐὰν τὸ παρακείμενον τοιοῦτον θεωρῆται,
ἢ ἂν, πρὸ χρόνου τῆς βουλῆς μορφὴν μεταβαλούσης,
τὸ πρῶτον συνεχόμενον μετὰ τινος αἰθούσης
ἔμπορῇ καὶ τώρα, Περικλῆ, νὰ εἶναι ὡς τοιοῦτον...

Π.—Θαρρῶ πῶς εἰς τὴν ῥάχη σου βαρὺ θὰ πέσῃ κνουτόν.

Φ.—Παράκειμαι, συνέχομαι, συζήτησις ὑψίστη,
ἂν καὶ εἰς αὐτὰ διαφορὰ ὑπάρχῃ ἐλαχίστη.

Παράκειμαι, συνέχομαι...

Π.— Σκασμός, μωρὲ κασσίδη.

Φ.—Περὶ αὐτοῦ ἐζήτησαν τὴν γνώμην τοῦ Πετριδῆ
καὶ τούτου γνωματεύσαντος ἐν πάσῃ συνειδήσει
κανένας δὲν εἰμπόρεσε τὸ ζήτημα νὰ λύσῃ,
καὶ κάθε ρήτωρ ἔχασκε καὶ πάντες διηπόρουν
καὶ οἱ μὲν ὡς παρακείμενα ἐκεῖνα ἐθεώρουν,
ὅπου εὐθὺς συνέχονται μὲ τῆς βουλῆς τὴν σάλα,
οἱ δὲ τὸ οὐρητήριον, καὶ ἄλλοι πάλιν ἄλλα,
ἐν μέσῳ δὲ εἰρωνειῶν καὶ σκώμματος καὶ χλεύης
ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν ὁ κύριος Κοκκέβης
ὅτι αὐτοὺς θὰ θεωρῇ παρόντας ὅτ' ἀσώστα των,
ὅπου εἰς τὸ ἐδῶλιον ἀφίνουν τὰ παλτά των.

Ἦν δὲ εἰς παρακείμενον ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ ἀπὸ τὰς συζητήσεις,
ἐκεῖ δὲ μόνος ἔτρωγε ριγῶν καὶ τουρτουρίζων
καὶ κατὰ φρένα καὶ θυμὸν μεγάλα μερμηρίζων.
Καὶ εἶπαν δύο πρὸς αὐτὸν ὅτι παρὼν ἐγράφη,
πρὸς τοὺς εἰπόντας δὲ αὐτὰ μετὰ θυμοῦ ἐστράφη,
καὶ ἐφώνησε μανιωδῶς ὅτι παρὼν δὲν ἦτο
καὶ κατηρᾶτο, Περικλῆ, καὶ διεμαρτυρεῖτο,
καὶ ὀρμήσας εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν μέσῳ ἰόσου σάλου
«εἶμαι ἀπὼν» ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ἐξάλλου.

«Τὸ ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ ὑποῦλως διεστράφη,
»ἀλλ' ἀπατᾶσθε καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ δημοσιογράφοι,
»ἐκεῖνα τὰ καθάρματα, οἱ ρυπαροὶ ἐκεῖνοι,
»ἢ ψεῖραις, τὰ ζωφία, τὰνδράρια, τὰ κτήνη.
»Προσέχετε, προσέχετε, καὶ ἐλεύσεται ἡμέρα,
»καθ' ἣν θὰ κλαύσετε πικρῶς καὶ μάννα καὶ πατέρα.

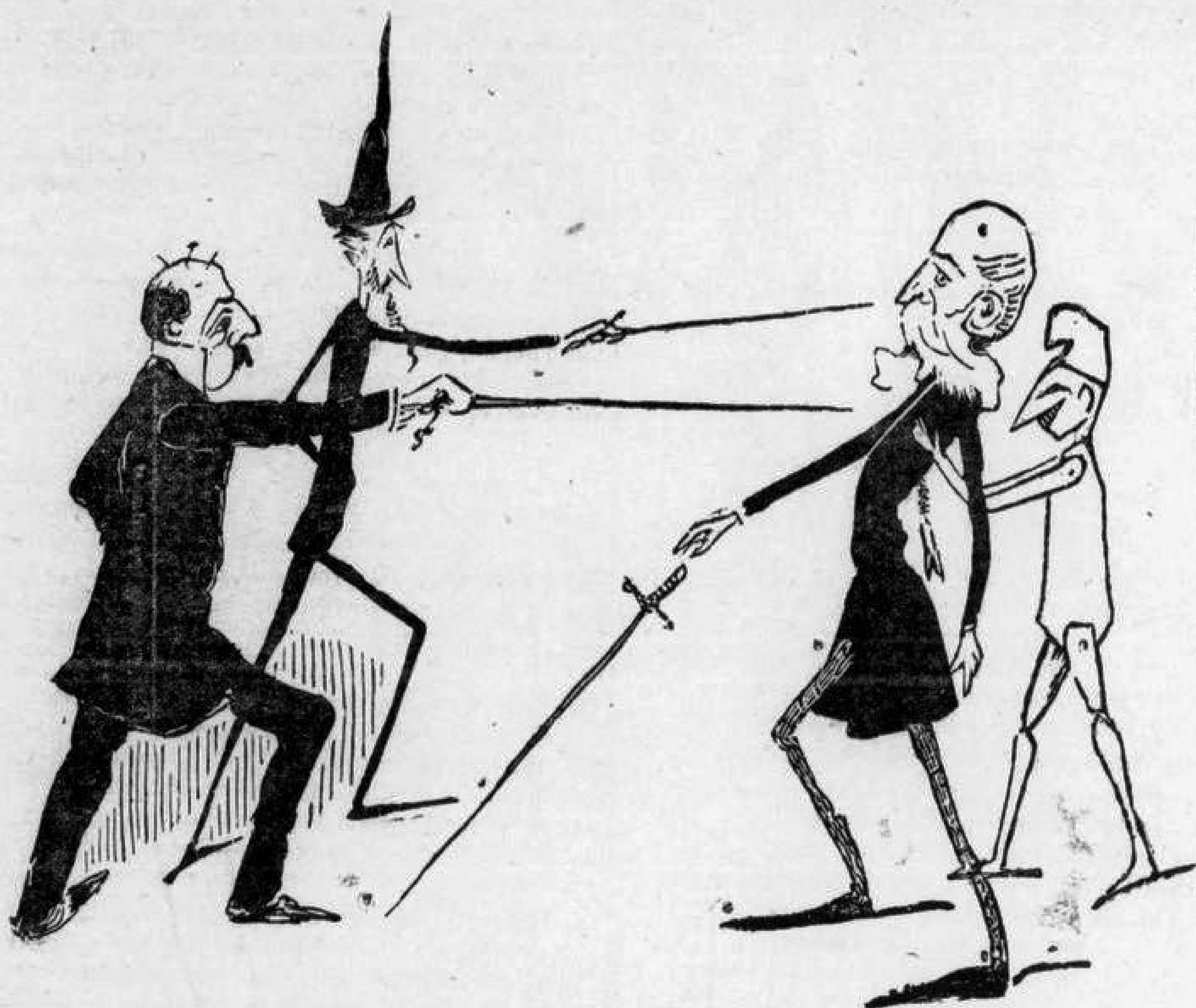
Ἀλλὰ μὲ ὅλας, Περικλῆ, τὰς διαμαρτυρήσεις
ἐθεωρήθη ὡς παρὼν καὶ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
καὶ εἰς κατάρας τρομερὰς καθ' ὅλων ἐξεργάγη
καὶ ἐπῆγε καὶ ἔξανάφαγε ὅσα δὲν εἶχε φάγει.

Καὶ ὅτ' ὁ Καίτην ἔδωσαν τὴν θέσιν τοῦ Κοκκέβη
καὶ ὁ Ράλλης κατὰ Σπάρταλη μὲ λύσαν ῥητορεύει,
καὶ ὁ ἕνας ἐκατέβαινε καὶ ἀνέβαινε ὁ ἄλλος

καὶ ἦτο δειπνὸς μυστικός καὶ σπαραγμὸς μεγάλος
καὶ ὁ καθένας ἐνοιωθε λιγοῦρα ὅτ' ἀντερά του
καὶ τσοκολάταις ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου

καὶ τενεκέδες ἐνταυτῷ γεμάτοι μὲ σαλέπι
καὶ λουκουμάδες καὶ πατσᾶς καὶ ὅ,τι ἄλλο πρέπει,
καὶ ὥχρια τὸ ἠλεκτρικὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον,

ὥχριων δὲ καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ἐπάγωναν καὶ ἐρρίγων
καὶ ἀπεκρυσταλλώνοντο ὅτ' αἱ χεῖλη των αἱ λέξεις
καὶ ὀμίλειγιά τὸν Σπάρταλη καὶ ὁ κουλουρτζῆς Ἀλέξης
καὶ ἐνῶ ἡ νύξ ἐχάνετο καὶ τὰσημένα τᾶστρα,
ἐπήγαιναν νὰ ζεσταθοῦν κοντὰ εἰς τὴν θερμάστρα

και παραμύθια ἔλεγαν κι' ἀνέκδοτα ποικίλα
 και κάστανα ἐψήνοντο φροντίδι τοῦ Φωτήλα,
 και ἄλλοι ἐξεσταίνοντο, και ἄλλοι ἐκοιμῶντο,
 τῶν δὲ ρητόρων ἡ φωνὴ ἐπήγαινε 'στὸ βρόντο,
 ὁ δὲ Τρικούπης ἔτρωγε κουλούραις ὅλος κέφι,
 και ὁ Λεβίδης ὁμιλῶν και πρὸς ἐκεῖνον στρέφει
 και τοῦ φωνάζει, Περικλῆ, μὲ θυμωμένη μούρη:
 «ἀκούς ἐκεῖ Πρωθυπουργός και νὰ μασσᾷ κουλούρι;»
 ὁ δὲ κλεινὸς Χαρίλαος μὲ τὰ ψηλὰ φακόλα,
 εἰς τὴ στιγμὴ ἐπρόσταξε και τοῦφεραν φραντζόλα,
 μὰ ὁ Λεβίδης ἔστησε και κατ' αὐτῆς τουφέκι
 και τότε ὁ Παππαλουκάς τοῦ ἔφερε τσουρέκι.
 'Οπόταν δ' ἡ κροκόπεπλος, βρὲ Περικλῆ, ἐφάνη,
 μὲ ὄψιν ὡς σουδάριον ὁ Λεμονῆς προφθάνει,
 και ὅλοι τοῦ ἐφώναξαν «καλά σου ξυπνητούρι»
 κι' ἀρχίζει γιὰ τὸν Σπάρταλη ἐξάψαλμο μὲ φούρια.
 'Αφοῦ δὲ εἶπε και αὐτὸς τὰ δέοντα ἐν τάχει
 τὰ κάστανα ἐβάρυναν καμπόσων τὸ στομάχι
 και ἄρχισαν κοψίματα μὲ πόνον φρικαλέον,
 ὅταν δ' ἐσήμαναν ἐννιά και κάτι περιπλέον,
 ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τετράκις ἐπαρνήσθη
 κι' ἰδοὺ τὸ Νομοσχέδιον τὸ μέγα ἐψηφίσθη.

Και τότε πιά ἐξύπνησε 'στὸ βῆμα ὁ Κυῖρης
 κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, ἐβόησε φρενήρης:
 «Ψηφίσατε, ψηφίσατε μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
 »αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον τὸ τρισκαταραμένον,
 »ἀλλ' ἔστι Δίκης ὁφθαλμός, ἀνέροι προδότηι,
 »κι' ὅς τρῶμε λάχανα ξερὰ ἐμεῖς οἱ πατριῶται.»
 'Ενῶ δὲ ταῦτα ἔλεγε τὰς τρίχας τοῦ ἐμάδα,
 φωνήσας δὲ «τετέλεσται» ἐζήτησε σουμάδα.
 'Αλλά κι' ἐγὼ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ τὸν διάβολό μου βρῆκα
 και εἰς τὸν παρακείμενον ἀπόπατον ἐμβῆκα,
 καθόσον ἦτο κίνδυνος μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν
 νὰ πάθω ἔμφραξιν κι' ἐγὼ και κωλυσιουρίαν.
 Τοιαῦτα εἶχα νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ και τᾶπα...
 Π.—Βαβαί! παππαί! ἰατατταί.. και ὄρσε μία φάπα.

Ὁ Κανελλίδης ὁ γνωστός και λογογράφος πρῶτος
 και ὡς τοιοῦτος πάντοτε τιμώμενος εἰκότως,
 τᾶπόγευμα τῆς αὔριον χωρὶς ἀναβολὴν
 'στὸ πρῶτον σχῆμα τοὺς Κ α ι ρ ο ὺ ς ἐκ νέου μᾶς ἐκδίδει
 κι' οἱ ἀναγνώσται μὲ χαρὰν και τέρψιν των πολλὴν
 θὰ ἐπανίδουν τοὺς Κ α ι ρ ο ὺ ς τοῦ Πέτρου Κανελλίδη.